

MILOVANÍ BRATŘI A SESTRY,

V TOMTO DOPISE SE S VÁMI CHCEME SPOLU S OBĚMA GENERÁLNÍMI VIKÁŘI PŘEDEVŠÍM PODĚLIT O RADOST Z NAŠÍ PRÁZDNINOVÉ CESTY DO FATIMY, KAM JSME PUTOVALI S TĚMĚŘ VŠEMI BOHOSLOVCI Z NAŠÍ DIECÉZE. NA MÍSTĚ JEDNOHO Z NEJVÝZNAMNĚJŠÍCH MARIÁNSKÝCH ZJEVENÍ JSME VYTVOŘILI KRÁSNÉ SPOLEČENSTVÍ MODLITBY A NAŠI BUDOUcí KNĚŽÍ SE MOHLI BEZPROSTŘEDNĚ PŘIBLÍŽIT FATIMSKÉMU POSELSTVÍ. NEJEN SE O NĚM DOZVĚDĚT VÍCE INFORMACÍ, ALE ZEJMÉNA HO DUCHOVNĚ, V MODLITBĚ A USEBRÁNÍ, PROŽÍT.

PANNA MARIA, KTERÁ SE VE FATIMĚ NA ZAČÁTKU MINULÉHO STOLETÍ OPAKOVANĚ ZJEVILA MALÝM PASÁČKŮM, NÁS SKRZE JEJICH SVĚDECTVÍ DODNES NABÁDÁ PŘEDEVŠÍM KE SMÍRNÝM MODLITBÁM, K NÁPRAVĚ A K PŘEKONÁNÍ VŠEHO, CO NÁS ODDĚLUJE OD BOHA. ZDŮRAŽŇUJE, JAK VELKÝM ZDROJEM SÍLY K TOMUTO ÚKOLU JE ÚCTA K NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI.

POSILA, KTEROU NÁM EUCHARISTIE DÁVÁ, JE MNOHEM VÝZNAMNĚJŠÍ A POTŘEBNĚJŠÍ NEŽ ENERGIE TĚLESNÁ. OTEVÍRÁ NAŠE SRDCE PŘÍMO BOHU, NAŠEMU STVOŘITELI. PŘÍSTUPUJEME-LI PRAVIDELNĚ KE STOLU PÁNĚ A KLANÍME-LI SE BOHU PŘED SVATOSTÁNKEM, PROSPÍVÁME TÍM NEJEN SVÉ DUŠI, ALE ZÁROVEŇ TAK MŮŽEME MÍT PODÍL NA SMÍŘENÍ SVĚTA S BOHEM, NA PRAVÉM OBRÁCENÍ, KE KTERÉMU NÁS PANNA MARIA FATIMSKÁ TAK NALÉHAVĚ VYZÝVÁ.

VŠEM VÁM ZE SRDCE ŽEHNÁM, ABY VÁM BYL TENTO ZDROJ MILOSTI TRVALOU POSILOU VE VŠECH VAŠICH ZKOUŠKÁCH.

V KRISTU A MARIÍ VÁŠ BISKUP *+ Jan*

Sestry a bratři,

život každého z nás má své těžkosti, ale neměli bychom se příliš znepokojovali: snažme se zachovat vnitřní pokoj, ale to dokážeme, když se s důvěrou odevzdáme do Boží vůle, bez výhrad a pochybování. Představme si člověka, který před několika lety oslepl, a lidé ho litovali, jak je smutné, že nevidí a nemůže číst ani psát. Ale on prohlašuje, že není nikdy smutný a nenaříká na osud, ale přes své postižení prožívá své dny radostně a vyrovnaně. Tím mužem je indický jezuita Philipe de Souza, který tvrdí: *Ztráta zraku mi ve skutečnosti otevřela oči. Vidím teď jasněji než kdy předtím, a chválím Boha a děkuji mu mnohem častěji, než jsem to dělal dřív.* Právem se ptáme, jak toho dosáhl, a jaký důvod k radosti má navzdory temnotě, která ho obklopuje. Odpovídá, že slepota ho přivedla do styku s krajní chudobou obyvatel chatrčí na okraji Bombaje a k rozhodnutí, že bude žít s nimi. Zpočátku se bál, jak ho ti chudí přijmou. Ale oni k němu začali přicházet jednoduše proto, že byl stejně chudý jako oni. A právě slepota mu umožnila, že v sobě objevil skrytý a netušený talent naslouchat druhým a porozumět jejich bídě. Tvrdí, že jako nevidomý přečetl více knih než dřív: *Děti mi totiž rády předčítají. Mají radost z dobrého čtení, zlepšují svou výslovnost i písmo, a něco nového poznávají. Když jim naslouchám, mohu je upozornit na chyby, které dělají, a na krásu řeči, na sloh a na správné užívání slov a vět. Takže děkuji Bohu a chválím ho, neboť mě naučil vidět mnohé skryté a krásné věci a podivuhodné cesty, které k němu vedou.*

Evangelní podobenství o pokladu skrytém v poli chápeme tak, že tím polem je náš vlastní život s jeho zdánlivou všedností a potížemi. Víra nám pomáhá hledat a nacházet skryté dary Pána nebe a země, a naplní naše nitro novou odvahou a nadějí. Boží pohled naplněný láskou spočívá na každém z nás a zná lépe než my naše silné i slabé stránky. Chce mít podíl na našich starostech a obtížích, a k tomu ovšem potřebuje naši základní otevřenost a důvěru.

Bratrsky vás všechny zdraví P. Miloslav Fiala OPraem.

Zprávy z diecéze

Ve čtvrtek 15. srpna, v den Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, prožívala královéhradecká diecéze mimořádnou událost. Biskup Jan Vokál v Havlíčkově Brodě vysvětil na kněze dosavadního trvalého jáhna Josefa Pecna (82 let). „Kněz není v první řadě schopný organizátor, brilantní řečník či dobrý učitel náboženství. Kněz je především

ten, kdo in persona Christi – tedy přímo v osobě Krista – vyslovuje slova: Vezměte a jezte z toho všichni, toto je moje tělo... vezměte a pijte, toto je moje krev,“ řekl v kázání biskup Jan Vokál. „*Pán dnes nepomaže Josefovo tělo k tomu, aby bylo zase mladé a plné síly, aby začal organizovat poutě či farní tábory. Pomaže jeho ruce k tomu, aby mohly držet chléb a kalich s vínem a přímo v osobě Krista obětovat Tělo a Krev Páně. To je pravá a skutečná podstata Kristova kněžství. Jáhen Josef si tento rozměr kněžství velmi dobře uvědomuje a sám na svém příkladu – právě i díky svému vyššímu věku – nám ukazuje a zdůrazňuje to, co u mladých světců můžeme snadno přehlédnout.*“ Josef Pecen je vdovec, má tři dospělé děti, jako trvalý jáhen sloužil v Havlíčkově Brodě dvacet let. I po svém kněžském svěcení má na starost zejména staré lidi, nemocné, klienty zdravotnických zařízení a domovů pro seniory. Jeho velký profil si přečtete v říjnovém čísle diecézního časopisu IKD.

Královéhradecká diecéze má od léta nového biskupského vikáře pro pastorační P. Jana Linhartu. Ten se vrátil domů po mnoha letech, kdy byl spirituálem kněžského konviktu v Olomouci. Biskup Jan Vokál ho nyní pověřil nejen vedením všech pastoračních center (pro rodinu, pro mládež, pro seniory...), ale také tím, aby své zkušenosti dál nabízel jako spirituál všech diecézních kněží. „*Kněžství považuji za veliké dobrodružství, jak doslova – být druhem dobra, ale i přeneseně. Je to povolání, ve které se dostanete do situací a míst, do kterých byste se jinak nedostali. Jsem rád s lidmi, že právě v nich mohu Bohu sloužit,*“ říká P. Jan Linhart. Jeho předchůdce P. Karel Moravec se z Hradce Králové přestěhoval na Horu Matky Boží u Králík, kde před ním stojí velký úkol – oživit toto významné poutní místo a znovu z něj učinit důležité duchovní centrum diecéze.

Na proces blahořečení P. Josefa Toufara dohlédne P. doc. Tomáš Petráček, hradecký univerzitní kaplan, který vede katedru kulturních a náboženských studií na hradecké univerzitě. Biskup Jan Vokál ho jmenoval postulátorem kauzy. Úkolem doc. Petráčka bude shromáždit dost důkazů o tom, že P. Toufar, umučený komunistickými vyšetřovateli kvůli tak zvanému číhoštskému zázraku, byl mučedníkem pro Krista.

Od pátku 6. září je v Třebechovicích pod Orebem po dvou letech znovu k vidění známý pohyblivý betlém. Nové budově zdejšího Muzea betlémů o den dříve požehnal královéhradecký biskup Jan Vokál a slavnostně ji tak otevřel. „*Jsem nesmírně potěšen, že toto vzácné centrum betlemářské tradice je právě tady, v naší královéhradecké diecézi, jejíž je hrdostí a chloubou, a chci za to poděkovat všem, kdo o zdejší muzeum pečují a zasadili se i o tento nový dům. Pán Bůh Vám za tuto Vaši činnost zaplatí,*“ řekl biskup přítomným.

Biskup Jan Vokál a generální vikář Josef Socha se na konci léta zaměřili na spolupráci s partnerskými diecézemi v sousedních zemích. Na přelomu srpna a září navštívili diecézi Magdeburg v Německu, kde se na pozvání tamního biskupa Gerharda Feigeho zúčastnili tradiční hlavní pouti do Halberstadtu a Huysburgu. O den dříve oba zastupovali hradeckou diecézi na slavnostní intronizaci nového arcibiskupa Jána Orosche ve slovenské Trnavě. Na začátku září se biskup Jan Vokál vydal také za polskými partnery, ve městě Duszniki Zdrój sloužil hlavní mši svatou na Polsko-českých dnech křesťanské kultury.

PS

Děti a studenti nastoupili do škol

Začátek září – začátek školního roku. Pro prvňáčky je to až skoro posvátný okamžik, usednout do lavic ve třídě a setkat se s neznámými dětmi, přijmout první učebnici a zvyknout si na nový rytmus života. Pro ty starší to není zas až nic tak převratného. Prožili to už několikrát. Nicméně i pro ně se otevírá nová etapa života.

I vy, milí senioři, zpovzdálí sledujete tuto každoročně se opakující událost a možná i trochu závidíte. Říkáte si „i my jsme byli mladí“. Co bychom za to dali, kdyby se čas vrátil a mohli si to s dětmi a studenty aspoň na chvíli vyměnit. Ve vzpomínkách se vracíte do míst své školičky, kde jste před 50 a více lety začínali školu i vy. Živě si vybavujete tvář třídního učitele, své spolužáky i atmosféru školy. Není to nostalgie. Takové vzpomínání neznamená jen se

v myšlenkách vracet do dětství a studentských let, a to ještě v tichém zadumání, které by mělo končit povzdechem „všechno je pryč“.

Čas života, aspoň se nám to zdá, letí rychleji, než bychom si to přáli. Ale události dětství, dospívání nebo studentská léta vás postavily do reality života a připravovaly na povolání, které bylo vaším údělem po celá desetiletí.

My křesťané se můžeme podívat na tento úsek života ve školních lavicích i světlem víry. Každý takový pohled vzbuzuje vděčnost i děkování. Bůh nás provázel svou otcovskou dobrotou a my jsme to tenkrát možná ani tak neprožívali. Ale On nás svou všemohoucí láskou provedl úskalím mládí a neopouštěl nás ani tenkrát, když jsme my nevnímali jeho přítomnost. Dnes, po letech a mnoha zkušenostech člověk hodnotí své cesty života s větší pokorou, úctou a vážností. Vidí do pravdy událostí a poznává, jak se často bez jeho přičinění mnohé vyvíjelo jinak, než si přál.

Naše církevní školy, máme jich v diecézi pět, začaly jako obvykle školní rok mší svatou. Ve Skutči se studenti gymnázia sešli v kostele k bohoslužbě. Liturgii připravili jak se patří a já jsem byl rád, že jsem ji mohl celebrovat spolu s velkým společenstvím věřících. Taková chvíle vede člověka k prosebné modlitbě o dary Ducha Svatého. Vzbuzuje v nás touhu začít lépe a nově.

V Kutné Hoře, kde jsem v chrámě sv. Jakuba začínal školní rok také mší svatou, vzpomínalo vedení gymnázia se studenty 20. výročí založení školy. Začátky této školy byly skromné. Každý rok jsme hledali nové prostory pro další třídy. Teprve po několika letech gymnázium sv. Voršily zdomácnělo v klášteře sester a tam našlo svůj domov. Tato radostná skutečnost nás vede k díkům a vděčnosti. Dnes si už gymnázium svými výsledky vybudovalo pevné místo v kutnohorském školství. Mile mě překvapili studenti, jak se v tichu a naslouchání Božímu slovu účastnili liturgie. Podobně se začalo i v obou školách v Hradci Králové a na Základní škole v Borohrádku.

Co očekáváme od našich církevních škol? Jaké přání v nás vzbuzuje skutečnost, že tyto vzdělávací a výchovné instituty vznikly a existují? To jsou otázky, kterými provázíme ve spojení s prosebnou modlitbou naše studenty i učitele. Přejeme si, aby si každá z těchto církevních škol nejen uchovala církevního ducha, ale aby v profesorech a studentech vzrůstalo vědomí odpovědnosti. Učit se i studovat na církevní škole je u věřících dětí velká příležitost prohloubit svou víru a u těch, kteří teprve hledají odpovědi na velké otázky života, zas přiblížení k Bohu, který je odpovědí na všechny otázky lidského srdce.

Prosme i Ducha Svatého o Jeho dary. On je pramenem radosti, požehnání, vědění i života.

Mons. Josef Socha

FATIMA SI PODMAŇUJE LIDSKÁ SRDCE NA CELÉM SVĚTĚ

Tento nadpis je velmi působivý, zvláště pokud víme, že Fatima je spojena s fenoménem soukromých mariánských zjevení Panny Marie a Anděla pokoje, Anděla Portugalska, bezmála před sto lety, v tíživé době vrcholící 1. světové války a následného nástupu bolševismu, o jehož hrozbě a prostředcích záchrany Panna Maria k pasáčkům z Fatimy hovořila. 13.7.1917 zjevila skrze pasáčky světu sílu milosti Boží spojenou s mariánským kultem Neposkvrněného Srdce, a to jako proud paprsků – milostí, které uhasínají oheň meče v ruce anděla zhoubce.

Královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál, když se účastnil vloni v listopadu valné hromady Světového apoštolátu Fatimy v Domus Pácis, mohl podle svých slov rozumem i srdcem hlouběji proniknout do podmanivého velkého tajemství fatimského poselství a ve své velké důvěře v Matku Boží a její mateřskou přímluvu se rozhodl pozvat a doprovodit své bohoslovce do Fatimy, aby mohli zakusit mariánskou spiritualitu tohoto místa.

K pouti seminaristů do portugalské Fatimy ve dnech 23. – 27. 8. 2013 se připojil pan Libor Havlík s rodinou, jako představitel Kolpingova díla v ČR, se kterým v ČR úzce spolupracuje národní Světový apoštolát Fatimy – Fatimský apoštolát. Díky podpoře Kolpingova díla a organizačnímu zajištění ze strany Fatimského apoštolátu a poutního centra probíhala celá pouť jako skutečné praktické naplnění úvodního titulku: Panna Maria si podmaňuje naše srdce.

Pro bohoslovce bylo velmi důležité i to, že společně se svým biskupem Janem prožívali dny ve Fatimě a také s oběma generálními vikáři, pomocným biskupem Josefem Kajnekem a prelátem Josefem Sochou.

Mimořádný postoj k této poutní skupině z ČR zaujal biskup diecéze Leria Fatima J.E. Mons. António Marto a také rektor P. Carlos Cabecinhas.

Česká republika, která nedokáže „konkurovat“ jiným zemím v počtu poutních skupin, které každoročně Fatimu navštěvují, získává své jméno díky realizaci spirituality Fatimy během více jak dvacetileté služby Fatimského apoštolátu, který po pádu berlínské zdi a daru svobody v ČR působí. Před 10 lety se uskutečnila národní pouť ČBK do Fatimy a následná pouť milostné sochy Panny Marie Fatimské a zasvěcení českých a moravských diecézí Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V roce 2010 národní centrum apoštolátu Fatimy v ČR uspořádalo v Koclířově 1. evropský kongres WAF. V říjnu letošního roku se v Koclířově připravuje odhalení posvěcení památníku Anděla a pasáček, který je přesnou kopií z Aljustrelu ve Fatimě, kde Anděl připravoval pasáčky na příchod Panny Marie a skrze ně nás učil modlitbě klanění a smíru za urážky, rouhání a lhostejnosti vůči Boží Lásce.

Právě tyto modlitby doprovází odhalení a posvěcení Anděla pro ČR 5. října 2013 biskupem Mons. Janem Vokálem za přítomnosti mezinárodního prezidenta hnutí Fatimy prof. Americo Pablo Lópéze Ortiz z Portorika s požehnáním primasem českým a arcibiskupem pražským kardinálem Dominikem Dukou.

Bylo by jistě velmi cenné podrobně zde popsat program srpnové pouti královéhradeckých bohoslovců do Fatimy, avšak podstatné již bylo sděleno.

Matka Boží jako Matka církve – i skrze jedno ze svých četných soukromých zjevení, které zaznamenáváme, šíříme a rozvíjíme skrze Fatimu a mariánské hnutí Fatimy – si podmaňuje každé otevřené srdce a působí. Úcta jejího Neposkvrněného Srdce má skutečně vítězný charakter.

*P. Pavel Dokládal za poutní centrum diecéze Hradec Králové
Světový apoštolát Fatimy v ČR, Koclířov u Svitav*

Fatima – místo pravdy a modlitby

Jsou místa, která se neokoukají a události, které stále oslovují. Člověk se v jejich blízkosti cítí vnitřně obohacen a v bezpečí. Jsou to totiž místa, v nichž zakoušíme sílu života, a jsou to události se stále novým poselstvím.

Portugalská Fatima je oázou života s poselstvím pro minulé i současné století. O fatimském zjevení se už napsalo mnoho. Slyšel jsem o něm vyprávět od dětství. Na místě samém jsem poznával, že toto světové poutnické centrum je známé i neznámé zároveň. Je to místo modlitby a pravdy. Lidé přicházejí ze všech koutů světa a objevují potřebu živého kontaktu s Bohem a také mezi sebou navzájem a to „v duchu a v pravdě“. Poznávají, že modlitba zesiluje volání srdce a v člověku vzbuzuje ducha bázně před Bohem.

Fatima je místo, kde si uvědomujeme víc než jinde, že přes různost povah, řeči, problémů, těžkostí, zkušeností, věku a zdraví tvoříme všichni rodinu Božích dětí. Vědomí, že my lidé patříme k sobě, se zesiluje řečí ticha a soustředění.

Místní biskup Antonín Marto nám při setkání ve svém sekretariátu ve Fatimě řekl, že fatimské zjevení je zjevení pro 20. století. Ukazuje člověku dneška, který pochybuje o přítomnosti dobra a jeho moci, že zlo má své hranice. I když, jak mimo jiné poznamenal, patří 20. století k nejkrvavějším ze všech, je zjevení Panny Marie Františkovi, Hyacintě a Lucii poselstvím naděje a pravdy.

Požádal jsem naše seminaristy, kteří se této pouti zúčastnili, aby vyjádřili své dojmy v odpovědích na předložené otázky:

Mariánské poutní místo v portugalské Fatimě je známé po celém světě. Navštívil jsi ho v těchto dnech poprvé. Co jsi od této společné i osobní pouti očekával?

Tomáš Enderle (student 5. roč. na Lateránské univerzitě v Římě):

Tři hlavní očekávání jsem v sobě našel: 1) možnost vyprošovat požehnání pro mé milované a pro svět, 2) šanci seznámit se blíže s fenoménem mariánských zjevení, o kterých jsem věděl doposud docela málo 3) příležitost více poznat našeho (stále ještě tak trochu nového) biskupa Jana. Nutno dodat, že všechna má očekávání byla naplněna.

Jaké byly tvé dojmy, když jsi procházel místy, která mají přímý vztah ke zjevení Panny Marie v roce 1917?

František Filip (konvikt – přípravný ročník teologického studia):

První den jsem si ještě mnoho věcí neuvědomoval, další dny však na mě tato místa působila stále silněji a silněji. Skrze ně ke mně promlouvalo fatimské poselství. Uvědomoval jsem si, že tato místa jsou mimořádná, že je mi Bůh mnohem bližší. Cítil jsem velkou lásku k Panně Marii.

Při různých příležitostech bohoslužebných i jiných jsi slyšel, viděl i osobně prožíval mnoho nových skutečností, které souvisejí se zjevením Panny Marie ve Fatimě. Co tě nejvíc zaujalo?

Ondřej Kunc (student 5. roč. CM fakulty v Praze):

Na první pohled to byla jistě modlitba mezinárodního růžence, která probíhá každý den. Je zde slyšet hodně světových jazyků na jednom místě, kterými se lidé modlí. A to na člověka zapůsobí. Na fakultě nás učí, že Maria lidi spojuje a zde je opravdu vidět, že se mnoho lidí různých národů modlí společně stejnou modlitbu na jednom místě. Že máme všichni v nebi tutéž matku.

V čem je poselství Panny Marie zjevené třem malým dětem Lucii, Františkovi a Hyacintě vybízející k pokání a obrácení živé a dodnes aktuální?

Jan Kafka (student 3. roč. CM fakulty v Praze):

Fatimská poselství nám připomínají věci, které nejsou pro věřící nijak nové. Mluví o existenci pekla, modlitbách za duše hříšníků a spojení s papežem. Poselství podporují horlivost k evangeliu, pravou touhu po Bohu a důvěru v církev. Právě v dnešní době jsou tato témata, která jsou devalvovaná názorem světa, a je velmi dobré, že je Fatimské události vytahují na povrch a přivádějí věřící k hlubšímu duchovnímu životu podle evangelia.

Svým obsahem je fatimské zjevení evangelní. Nehovoří o pravdách, které by nebyly jádrem Božího zjevení završeného Kristovým příchodem. Proč na tato místa přicházejí poutníci tak rádi a cítí velmi silně potřebu modlitby?

František Filip: Domnívám se, že je to proto, že tam cítí Boží blízkost, cítí se tam dobře. Fatima je zjevením Panny Marie posvěcená, lidé vnímají potřebu modlitby mnohem silněji než jinde, protože mnohem intenzivněji cítí Boží lásku a milosrdenství a touží mu odpovídat.

Co mohou říci fatimští pasácci Lucie, Hyacinta a František svým životem člověku 21. století?

František Filip: Na jejich životech je fascinující jejich naprostá odevzdanost Bohu, všechno podřizují jedinému cíli – být v nebi, být s Bohem. Můžeme obdivovat jejich naprostou důvěru a prostotu, v níž žijí poselství, které jim svěřila Panna Maria. Právě svými životy více než slovy roznítily lásku k Bohu a k Panně Marii v srdcích ostatních lidí. I dnes potřebuje mnoho lidí, aby v nich někdo roznítit tuto lásku.

Jak mohou fatimské děti svým životem ovlivnit Tvou přípravu ke kněžství a čím jsou ti vzorem?

Tomáš Enderle: Františkova pokora a prostota všech tří, která jim umožnila stát se nástroji Božími, mi dozajista bude sloužit jako ideál, ke kterému bych rád směřoval.

Mons. Josef Socha

FATIMA – PASÁČCI – UTRPENÍ...

Milí čtenáři Dopisů nemocných,

když jsem byla oslovena, abych se s vámi podělila o můj vztah k Fatimě a co znamená poselství Fatimy pro nemocné a ty, kteří prožívají své stáří, přiznám se, že mi hlavou běhalo mnoho myšlenek. Vždyť přece ti, kteří hledají uzdravení těla, často navštěvují Lurdy. Naopak ve Fatimě skrze pokání a obrácení člověk nalézá vnitřní pokoj a dar modlitby. Tak nějak to vnímám já. Ale když jdu hlouběji, přesto, že ve Fatimě se Panna Maria zjevila třem malým dětem, Františkovi, Hyacintě a Lucii, i oni se již setkali ve svém dětském věku s utrpením. Ba, co víc. Učí nás daru oběti, smíru a modlitbě.

Fatimští pasácci jsou nejdůležitějšími svědky poselství nejen proto, že se stali vyvolenými prostředníky k jeho šíření, ale také proto, že byli prvními, kteří ho žili v celé jeho radikalitě a kráse. Každý z nich byl povolán, aby ho prožíval podle charismatu, přijatého od Ducha svatého; společným prvkem byl kalich utrpení.

Působil zde totiž především konflikt dobra a zla. Zatímco mnoho osob ze všech sociálních vrstev bylo přesvědčeno o pravdivosti zjevení, mnozí zůstávali zatvrzele přesvědčeni o tom, že děti lhaly, nebo v lepším

případě je považovali za mylené falešnými viděními. S touto reakcí od svých nejbližších se potýkala zvláště Lucie. Na její straně byl pouze otec. Jednoho dne, když byla smutná kvůli pronásledování, které se začalo projevovat vně i uvnitř rodiny, snažil se jí dodat odvahy malý bratranec František: „Nech to být! Neříkala snad naše Paní, že budeme muset pro Pána a její Neposkvrněné Srdce na smír za tolik hříchů, kterými jsou uráženi, mnoho trpět? Jsou tak zarmoucení! Jestli je tímto utrpením můžeme utěšit, musíme s tím být spokojeni.“

Hyacinta byla známá především svou velkou láskou k ubohým. Jednoho dne děti potkaly ženu, která si s pláčem klekla před Hyacintu a žádala ji, aby jí vyprosila od Panny Marie uzdravení z hrozné nemoci. Když ji Hyacinta viděla klečet před sebou, byla dojatá a chvějícíma rukama se jí snažila zdvihnout. Ale když zjistila, že to nedokáže, poklekla i ona a pomodlila se s tou ženou třikrát Zdravas, Maria. Pak ji vyzvala, aby vstala, protože ji naše Panna Maria uzdraví. A neopomenula se za ni každý den modlit, až po jistém čase paní znovu přišla, aby Panně Marii poděkovala za uzdravení.

Na dotaz Lucie při zjevení 13. května, jestli děti půjdou do nebe, Panna Maria odpověděla, že ano. Ale František se nejdříve musí pomodlit ještě hodně růženců. A on tuto podmínku plnil opravdu svědomitě. Častokrát se tak vzdaloval od svých společnic a modlíval se růženec za růžencem. Když byl vyčerpán nemocí (stejně jako Hyacinta ochořel virem španělské chřipky), byl stále veselý a vyrovnaný. Pouze on a Bůh věděli, kolik ho ten úsměv stál! Na dotaz Lucie, jestli hodně trpí, odpověděl: „Ano, ale trpím to vše z lásky k našemu Pánu a naší Paní“ a nebo „Hodně, ale na tom nezáleží. Trpím, abych utěšil našeho Pána. A pak, už zakrátko půjdu do nebe.“ Když se František před smrtí vyzpovídal a následně přijal svaté přijímání, řekl Hyacintě: „Dnes jsem šťastnější, než Ty, protože mám v srdci Skrytého Ježíše. Odcházím do nebe, ale jdu tam moc prosit našeho Pána a naši Paní, aby tam rychle vzali i vás.“ František zemřel 11. 6. 1908 ve věku deseti let. I Hyacinta onemocněla, v říjnu 1918. I ona velmi milovala Ježíše v eucharistii. Když už byla velmi nemocná, říkávala: Kdyby tak anděl přišel do nemocnice a přinesl mi ještě jednou svaté přijímání, jak bych byla šťastná! Také velmi uctívala Neposkvrněné Srdce Panny Marie a obětovala se za Svatého otce. V utrpení také říkávala: „Trpím, ano, ale obětuji to vše za hříšníky a na smír Neposkvrněnému Srdci Mariinu.“ Hyacinta umírá 20. února 1920.

Lucie zůstává až do svých 98 let. Byla určena k tomu, aby předala světu poselství a rozšířila úctu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Svůj život zcela zasvětila Bohu; nejprve v řádu sester Dorotejek ve Španělsku a pak vstoupila do řádu Karmelu a v portugalské Coimbre zůstává až do konce života. Zemřela 13. 2. 2005.

V nebi máme tedy velké přímluvce. Předali nám krásnou modlitbu, kterou je naučil již rok před zjeveními Panny Marie Anděl Míru, Anděl Portugalska. Je to modlitba smíru.

Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí a v Tebe nedoufají.

Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu svatý, hluboce se Ti klaním a obětuji Ti drahocenné Tělo a Krev, duši a Božství Pána Ježíše Krista přítomného ve všech svatostáncích světa na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy Jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.

A tak můžeme i my, každý z nás, v různých životních situacích tuto modlitbu odevzdávat Bohu.

Jsem velmi vděčná za srpnovou pouť biskupů Jana Vokála a Josefa Kajneka, otce generálního vikáře Josefa Sochy a bohoslovců naší diecéze právě do Fatimy. Společně s otcem Pavlem Dokládalem jsme mohli s nimi prožít toto krásné společenství, ale dostávalo se nám i přijetí místních představitelů církve. Každý mohl zakusit ten dotek pokoje, který světu Fatima nese. Během dnů naší poutě zaznívala z mikrofonů čeština. Přicházejí i poutníci z celého světa, aby odevzdali své prosby, bolesti, utrpení i dík Matce Boží. A uslyšet také to, k čemu nás ona zve skrze malé pasáčky: „Modlete se každý den růženec, obětuje se za obrácení ubohých hříšníků, vyprostete světu mír...“

Nyní se připravujeme na přijetí Anděla pro ČR (kopie Anděla a pasáček z Aljustrelu ve Fatimě – Loca do Cabeco). První říjnový víkend 4. – 6. 10. t.r. v Koclířově, kde je národní centrum pro Fatimu v ČR, bude probíhat Fatimské triduum. Na první sobotu 5. 10. sousoší posvětil otec biskup Jan a v neděli 6. 10. po koncertu Hradišťanu s um. vedoucím Jiřím Pavlicou přivítáme také otce kardinála Dominika Duku, který zakončí toto trojdení modlitbou za ČR.

Spolu s otcem biskupem Janem, naším představeným, Prof. Americo Pablo López Ortiz z Portorika a poutníky se zúčastníme slavnostního zasvěcení světa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v Římě ve dnech 12. – 13. 10.

Stejně, jako to konával náš milý otec arcibiskup Karel, i my vás prosíme: „Budte spolutvůrci“. Vzpomínali jsme při naší srpnové pouti s biskupem diecéze Leiria Fatima Antoniem Marto na jeho návštěvu v roce 2006, kdy před zástupem poutníků z celého světa mohl dát své svědectví víry v době totality.

Můžeme být i takto ve vzájemném propojení modlitby a volat: „Panno Maria, Matko Boží, zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci, se vším, co jsem a co mám...“

A také společně zazpívat Panně Marii s rozžatými plameny svící víry v našich srdcích: „Maria, my s radostí prosíme Tebe, Ty pomoz nám otevřít bránu do nebe. Ave, ave, ave Maria...“

*Hanka Francčáková
Světový apoštolát Fatimy v ČR, Koclířov u Svitav*

Na lékařské fakultě UK v Hradci Králové studují medicínu mnozí studenti ze zahraničí. Mezi nimi je i několik řeholních sester z Indie. Rozhodli se pro toto studium v České republice, konkrétně v Hradci Králové i proto, že tato východočeská metropole má pro studium klidné prostředí, dobrou kvalitu a také proto, že královéhradecké biskupství nabídlo sestrám možnost ubytování. Čtyři sestry už svá studia dokončily a pracují jako lékařky na různých místech Indie. Další dvě čeká ještě několik let studia. Jsme rádi, že můžeme těmto sestrám aspoň trochu pomoci, když zahraniční přátelé po léta pomáhali nám.

Sestra Vergini Baptista promovala letos v červenci v pražském Karolinu a vrátila se jako lékařka do svého kláštera na Srí Lanku. Následující rozhovor vznikl krátce před jejím odletem domů.

S. Vergini Baptista, přišla jsi z asijského ostrova Srí Lanka do Evropy studovat medicínu. Kultura Evropy a Srí Lanky je úplně odlišná. Byla jsi obohacená ve vztahu k nemocným a starším během tvého studia v Čechách? Co by mohla tvoje krajina nebo vaše mentalita nabídnout naší a opačně – co by naše krajina a mentalita mohly nabídnout vaší ve vztahu k nemocným a věkem pokročilým lidem?

Je pravda, že naše kultury jsou odlišné, ale lidské hodnoty jsou stejné všude. Já osobně mám ráda věkem pokročilé lidi. Jsou vzácní a zaslouží si úctu společnosti. Vážím si jich i proto, že během svého života udělali hodně dobra a skutečně porozuměli smyslu života. Myslím, že můžu říci, že jsem vždy měla dobré vztahy se staršími lidmi.

Všichni lidé potřebují lásku; zakusila jsem, že ve starobě, nemoci a osamělosti je touha po lásce velice viditelná. Někdy jenom úsměv, slůvko anebo jednoduchý dotek jim přináší radost a pokoj, že jsou přijímáni a milováni druhými. Toto můžeme vidět ve všech kulturách. Co je však odlišné – to je nezávislost, která je běžná v Evropě. V Asii jsou lidé víc vázaní na rodinu a závislí na ní, nebo na různých domovech pro seniory. Jakmile se senioři v Evropě adaptují na tento způsob života, žijí šťastně i ve svém stáří. Senioři v Asii zakouší osamělost ve své starobě, chřadnou a brzy umírají. Chtěla bych se především zmínit, že jsem byla velice obohacená přátelstvím seniorů a jejich blízkostí s tím, co jsem já prožívala. Poslední klinickou praxi jsem absolvovala na geriatrickém oddělení, kde jsem prožila příjemné zkušenosti s těmito lidmi. Často myslím na to, jestli mě Pán Bůh nevolá sloužit starým nemocným lidem. Potkala jsem mnoho příjemných a pokojných seniorů, ale těžko přijímám, že nejsou důslední v péči o zdraví. Často užívají množství farmak, a naopak podle vlastního uvážení některé tablety přestanou užívat, nahradí je přírodními produkty, což přináší mnoho problémů lékařům ve všech kulturách.

Dříve, než jsem sem přišla, myslela jsem si, že Evropané jsou bohatí a vzdělaní lidé; dnes vidím, že všude jsou bohatí a chudí. Ale lidské strádání je větší v Asii než v Evropě. Usuzuji to i podle prázdnin a dovolených. Zatímco v Evropě lidé odchází relaxovat po namáhavé práci třeba i daleko od domova, v Asii lidé nedopřejí tělu odpočinek, který potřebuje, a pak jsou více náchylní k nemocem.

Taky vidím rozdílnost v péči o děti. Jenom pro srovnání – v Asii výběr životního partnera závisí především na rodičích. V Evropě je to zcela odlišné. Tu si děti svobodně vybírají partnera, takže rodiče nemají takovou starost o děti v dospělém věku. V Asii rodiče nesou odpovědnost za své děti po celou dobu, dokud jim nenajdou vhodného partnera.

Všechny kultury mají své silné i slabší stránky. Pravdou však je, že život je krátký. Proto je potřeba žít ho naplno a odevzdávat ho Pánovi velkoryse. I moje mise spočívá v dávání života a naděje druhým.

Zakusila jsi během svých studií podporu ve svém soukromém nebo profesionálním životě ze strany starších nebo nemocných lidí?

Chtěla bych říci, že jsem tady byla hodně obdařená, pozehnávána mnohými věkem pokročilými lidmi. Kdykoliv jsem viděla některé babičky v kostele, v myslí se mně vybavili moji rodiče. Obdivuji jejich oddanost Bohu a zbožnost. Víím, že mnohé starší ženy se za mě modlily v době mých studií, ptaly se mě na zkoušky. Skutečně jsem od nich cítila lásku a podporu. Taký v nemocnici jsme zažila mnoho spolupráce se staršími lidmi. Myslíím si, že tak jak já respektuji jejich důstojnost, taký i oni mě přijímali jako sestru – studentku.

Teď jsi na konci studií. Obyčejně na konci studia mladí lidé touží organizovat vlastní profesionální život. Ty jsi řeholní sestra, která neorganizuje svůj profesionální život podle vlastní vůle a představ, ale poslouchá představené a vlastní charizma kongregace. Můžeš si ale uspořádat svůj vnitřní život, svoje srdce. Jakou máš vnitřní touhu, představu o svém budoucím životě?

Věřím, že prostřednictvím kongregace a představených mi Pán Bůh ukáže, jaký má se mnou plán. Vyrůstala jsem pod přísným vedením mých rodičů, přijala jsem pravidla kongregace od představených – je to lehčí, než dělat moje vlastní rozhodnutí. Jako křížová sestra, radikálně následující Pána Ježíše Krista, motivuje mě odpovědět na změny naší doby, riskovat na nových cestách, abych mohla dovolit druhým změnit sebe a pozvednout člověka k plnosti života. Udržovat moji misi a vizi v mé myslí, budu se snažit dát to nejlepší ze sebe – nový život v Kristu.

Rozhovor vedla S. M. Adriana Mihová

Milí přátelé,

připojuji ještě aspoň krátký pozdrav od rokolské kapličky. Vždyť měsíc září je přece zvláštním mariánským měsícem – je to, jako kdyby byl jakousi vigilií růžencového října. Zejména první polovina měsíce září v krátkosti zahrnuje svými svátky celý život naší nebeské Matky: od jejího Narození (8. 9.), přes celý život, soustředěný v jejím Jménu (12. 9.) až po její spoluúčast na vykupitelské Oběti jejího Syna (15. 9.). Kéž jsou nám tedy tyto dny přípravou na slavnostní zasvěcení celého světa Panně Marii, které Svatý otec František uskuteční ve výroční den fatimského „slunečního zázraku“ 13. října! A není snad současná situace ve světě podobná té tehdejší v roce 1917? I tenkrát byla válka, prostí lidé se potýkali s nedostatkem a moc ve státě měla v rukou bezbožecká vlada, která se všemi prostředky snažila potlačovat jakýkoliv projev náboženské svobody. A přece se právě tehdy Matka Boží tak oslavila! Možná, že jste se i vy připojili k sobotní postní vigilii, a že jste tak spolu se Svatým otcem Františkem svěřovali dnešní světovou situaci do rukou Královny míru. Nezdá se už skoro jako zázrak skutečnost, že v předvečer svátku Narození Panny Marie byli ve stasisicovém zástupu těch, kdo se společně na Svatopetrském náměstí modlili za mír ve světě, bratrsky spojeni ti, kdo si ještě nedávno vzájemně nerozuměli, či dokonce ještě stáli proti sobě? Chceme se tedy také svou modlitbou připravovat na zasvěcení světa a Královna míru má i dnes dost moci, aby zvítězila nad svým odvěkým Protivníkem.

Milí přátelé, blíží se říjen, měsíc Královny svatého růžence. Využijeme pilně té velké nabídky, kterou nám podává, té mocné zbraně, jež už tolikrát osvědčila svou sílu! U jejího trůnu jsme vzájemně spojeni.

Vaše sestra M. Mlada

Milí čtenáři,

dnešní dopis takřka celý věnovaný poselství Panny Marie nás může provázet mariánským měsícem říjnem. Texty, u nichž není uveden autor, pro dopis připravil sekretář otce biskupa Petr Suchomel. Děkujeme Vám za Vaše dopisy a příspěvky. Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495 063 611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS21003. Pán Bůh odplatí! Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, S. M. Mlada Kozlová, P. Miloslav Fiala OPraem. a Anna Hrková.